

— Това писмо, — рекълъ той, — заедно съ стоката ще предадешъ на моя съдружникъ въ града.

Момъкътъ подбралъ стоката за града. Вървълъ той, вървълъ и къмъ пладне стигналъ до планината. Малко буйно поточе се спускало надолу въ равни паши. Напоилъ момъкътъ стоката, запладнилъ я на сѣнка и, тъй като билъ изморенъ, полегналъ и дълбоко заспалъ. Въ това време се приближилъ бѣлобрадъ старецъ. Старецътъ бръкналъ въ джоба на момъка. Извадилъ търговското писмо. Разтворилъ го. Въ него било писано:

„Върни приятелю, щомъ пристигне този момъкъ — моятъ най-голѣмъ врагъ, нареди веднага да бжде убитъ. Ако това на сторишъ, знай, че азъ съмъ загубенъ и пропадналъ човѣкъ“.

Старецътъ скжсалъ писмото и написалъ ново:

„Върни приятелю, щомъ пристигне този момъкъ — моятъ най-голѣмъ приятелъ, нареди веднага да се ожени за моята дъщеря. Ако това не сторишъ, знай, че азъ съмъ загубенъ и пропадналъ човѣкъ“.

Поставилъ писмото въ плика, запечаталъ го отново, сложилъ го въ джоба на момъка и си отишълъ. Събудилъ се момъкътъ. Станалъ и подкаралъ стоката. Пристигналъ въ града. Разпиталъ, намѣрилъ съдружника, предалъ му стоката, предалъ и писмото. Съдружникътъ прочелъ писмото и се зачудилъ. Прочелъ го отново. Далъ го и други да му го прочетатъ, да не би да го лъжатъ очитѣ му: Но никакво съмнение.

— Момко, — рекълъ той, — моятъ съдружникъ те изпраща не само да докарашъ стоката, но и да му станешъ още тая вечеръ зеть. Ела да те стѣкмя.

Съдружникътъ отвелъ момъка въ най-хубавата дрехарница. Облѣкълъ го въ най-хубавитѣ дрехи и го представилъ въ дома на търговеца. Стройниятъ хубавелякъ момъкъ много се харесалъ на момата и още сжщата вечеръ направили сватбата.

Не се минало много, и търговецътъ се върналъ. Отишълъ право при съдружника си.

— Е, приятелю, свърши ли оная работа, за която ти писахъ?

— Веднага, — отговорилъ съдружникътъ. — Нека ти е честитъ зетьтъ.

— Какъвъ зеть бе, ти шегувашъ ли се!? — уплашено запиталъ търговецътъ.

— Какъ да се шегувамъ.

— Очудилъ се съдружникътъ. — Ей това писмо е твое. Ти и самъ пишешъ момъка, когото пращашъ, да направя твой зетьтъ.

Търговецътъ взелъ писмото, прочелъ го и се смаялъ. Съвсемъ друго пише. И ни живъ, ни мъртавъ се върналъ дома си.

— Боленъ съмъ, — казалъ той на дъщеря си. — Повикай моя вѣренъ слуга. Имамъ да му казвамъ работи, за които никой не трѣбва да знае. Дъщерята повикала слугата, и когато последниятъ влѣзълъ, тя заслушала на вратата.